

Бджола з колгоспної пасіки

Василь Чухліб

Біля криниці стояла величезна дубова діжка. Час від часу в неї наливали води, щоб нагрівалася на сонці. Щодня Варочка набирала з діжки літепла, поливала квіти та вишеньки коло хати.

Варочка зачерпнула води й понесла до палісадника. Зирк на відеречко, а там бджола плаває.

Варочка поставила відерце й почала розглядати бджолу. Чи скупатись їй захотілося, чи води напиться? Бджола борсалася у воді, намагалася змахнути крильцями, та вони намокли, і нічого з тих силкувань не виходило. Еге, вона ж не злетить, ще й потонути може!

Але Варочка боялася навіть доторкнутися до бджоли, ще вжалить. І тоді вона загукала:

— Дениску-у! Сюди, скоріше!

— Ну чого там? — почулося звідкілясь згори.

— Тут бджола...

— Оце здивувала! Хіба я бджоли не бачив? Он їх скільки літає!

— Ой, тоне! — закричала Варочка.

Дениско шурхонував з вишні, де він рвав ягоди на вареники. Плутаючись у картоплинні, підбіг до Варочки.

— Хто тоне? Де?

— Бджола... у відеречку.

Дениско — хлопчина метикуватий. Знайшов трісочку і вихопив нею бджолу.

— І що тепер з нею робити? — подививсь на Варочку, що ніяк не могла заспокоїтись.

— Це, мабуть, з колгоспної пасіки бджола. Давай віднесемо туди!

У липовому гаю — ціле містечко з голубих, білих, червоних будиночків. Вулики, мабуть, для того пофарбували в різні кольори, щоб легше було бджолам домітку знаходити.

Біля куреня, під старою липою, сидів пасічник дядько Антін, щось стругав.

— Ваша? — Дениско розчинив коробочку, в якій повзала бджола.

Пасічник вийняв з кишені окуляри, примружився:

— Авжеж, моя! Свою худібку я завжди впізнаю.

Діти розповіли йому, як вони стали бджолі у пригоді. Дядько Антін слухав і тільки примовляв:

— Ну ж рятівнички! Оце я розумію!

Потім пригощав їх медом — стільниковим, пахучим. Варочка й Дениско смакували, дядько Антін дивився на них. А бджола тим часом вибралася з коробочки, поповзла по столу. І раптом злетіла, та високо здійснитися не змогла, сіла дядькові на густого чуба.

Пасічник не займав її:

— Нехай зігріється.

Коли бджола почала метушитися, дядько виплутав її з чуба, посадив на широчезну долоню. Бджола продзижчала щось, зблиснула золотою цяткою над столом, над куренем і зникла у верховітті старої липи.